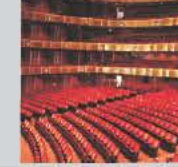

**MECNUN'UN
ŞEÇİM
VAADLERİ**
S.2

**ŞAKİN
BİRARAYA
GELMEYİN**
S.3

**ANKARA'YA
BAŞBELEDİYEBAŞKANI
YOL DA**
S.4

**BİR VARMIS
BİR YOKMUŞ
KIZILIRMAK SINEMASI**
S.6

ÖNÜM ARKAM SAĞIM SOLUM

SOBE

“Hani Ankara’ya deniz
getirecektiniz!..”

KENT BİR ARADA YAŞADIĞIMIZ, PAYLAŞTIĞIMIZ, EĞLENDİĞİMİZ, ZEVK ALDIĞIMIZ YER. İNŞANÇA BİR YAŞAM İÇİN **kentine sahip çık!**

SOBEDEN

Başbakanımız Ankara için çılgın projelerini açıklarken dedi ki: “Ankara 1923’te başkent ilan edildiğinde nüfusu 40 bin olan bir Anadolu kasabasıydı. Şu anda nüfusu 5 milyona yaklaşmış durumda. Ne yazık ki nüfus hızlı büyürken, şehir buna göre planlanmadı. Bu yapılmadığı için Ankara kentleşme itibarıyla çok çarpık şekilde gelişti. Sadece artan nüfus değil, büyüyen gelişen kamunun ihtiyaçları da sağlıklı bir plana tabii tutulmadı.”

Başbakanımız, bildiğimiz kadar AKP’li, Belediye Başkanımız da AKP’li olarak 17 yıldır Büyükşehir Belediye Başkanı olarak görev yapıyor. O halde, Sayın Başbakanımız neden plansız gelişmeden yakınıyor, doğrusu anlamakta güçlük çekiyoruz.

Anlayamadığımız bir başka şey, plansızlıktan yakınan Sayın Başbakanımız, 500 bin nüfuslu yeni bir kent, Keçiören-İstanbul yolu arasında 15 km uzunluğunda tünel, dev bir fuar alanı, Selçuklu mimarisıyla yeni bir çehreye bürünecek Ankara gibi projeleri açıklarken, bütün bunların bir plan dahilinde tasarlandığını açıklamadı. Acaba bir Ankara’nın nasıl gelişeceğini, nelere ihtiyacı olduğunu araştırmışlar, uzmanlara sormuşlar, bir şehir planının ve ulaşım planının hazırlanmasını sağlamışlar da bizim haberimiz olmamış mı?

Projeleri duyan bir Ankaralı soruyor: “Siz 8 yıldır iktidardasınız, belediye başkanınız 17 yıldır başınızda, şimdiye kadar Ankara’ya ne yaptınız? Metroların yapılmadığını seçime 20 gün kala mı öğrendiniz?” Bir diğeri de merak etmiş, “Hani Ankara’ya deniz getirecektiniz, n’oldu?” diyor.

Bir yurttaş olarak, bir kentli olarak bu soruları çoğaltarak sormak gerekiyor. Yaşadığım kentsel çevre sağlıklı mı? Altyapısı yeterli mi? Yeşil alanı var mı? Ulaşım kolay mı? Toplu taşıma olanakları sağlanmış mı? Yaya yolları, bisiklet yolları, otopark, spor sahası, sosyal donatı alanları düşünülmüş mü? Engelliler, çocuklar, yaşlılar, hamileler düşünülmüş mü?

Ve elbette, Sayın Başbakanımızın dediği gibi, plansız gelişen bir kentse burası, kim plansız bırakmış, öğrenmek gerekiyor. Çünkü yaşadığımız kente dair sorularımızın yanıtlarını vere vere plan geliştirmesi gereken uzmanlar ortalıkta yoklar. Mühendislerin, mimarların, şehir plancılarının ve tüm uzmanların dışlandığı bir ortamda sağlıklı bir kentleşmeden nasıl söz edeceğiz?

Son söz: Hastaysanız, doktora sorun. Siz siz olun, kiralayacağınız, satın alacağınız ya da taşınacağınız evin sağlıklı ve sağlam olup olmadığını mahallenin muhtarına sormayın, o bilmez! En iyisi işin ehline, yani bir mimara sorun. Ama önce, o evin mimarı var mıymış, kimmiş, bir öğrenin.

OKULLARI MEDRESE’YE DÖNÜŞTÜRENLERE”

AKP Hükümeti, uzun süredir yaptığı okul binalarının mimarisinde, Selçuklu ve Osmanlı Dönemi Mimarlığını taklit ediyor. Fiziksel mekânların yaşamları ve düşünüş tarzını dönüştürdüğünü biliyoruz. Çocuklarımız, artık yeni yapılan medrese görünümlü okullarda eğitim almaya başladı bile... Okul binalarında başlayan bu dönüşümü, giderek eğitimin içeriğine yansımaları heveslerinin ürünü olarak görmek mümkün. Okulları medreseye dönüştürme “heveslilerine” SOBE.

ÖĞRENCİ YOLCULARA GEÇİT YOK

EGO otobüsleri her durakta şoförler ve yolcular arasında hararetli tartışmalara sahne oluyor. Tartışmaların nedeni, pasosu olmayan öğrencilerin EGO otobüslerinde indirimli bilet kullanarak seyahat etmelerine izin verilmemesi.

EGO yolcu otobüslerinde indirimli biletlerden yararlanabilmeleri için lise ve üniversite öğrencilerinin yıllık 22 TL karşılığı öğrenci bandrolü (paso) edinmeleri isteniyor.

Ancak sosyal belediyecilik anlayışına hiç de sığmayan bu şartlı seyahat uygulamaları gencinden yaşlısına Ankara halkını yıldırıyor. Öğrenciler paso almaları için EGO otobüs şoförleri tarafından sıkıştırılıyorlar. Şoförler pasosu olmayan ve indirimli bilet kullanan öğrencilere gayrimeşru bir şekilde çift kart bastırmaya çalışıyorlar ya da öğrencileri araçtan inmeye zorluyorlar. Aksi durumda otobüsü hareket ettirmeyeceğini söyleyen şoförler yolcuların huzurunu kaçıyorlar. **Peki, olması gereken ne?**

Sosyal belediyecilik, toplu taşıma hizmetlerinden tüm kent halkının eşit ve ücretsiz yararlanabilmesini sağlamayı görev bilir. Türkiye'de ne yazık ki sosyal belediyecilik anlayışını uygulayan hiçbir belediye yok ve toplu taşıma ücretli bir hizmet. Ancak parayla alınan pasolar yerine öğrenci kimlikleri, öğrencilerin indirimli biletlerden yararlanabilmesi için yeterlidir. Yaşlıların da yılda 65 TL karşılığı Yaşlı Serbest Kartı edinmeksizin EGO otobüslerinden ücretsiz yararlanmaları da bir sosyal belediyecilik hizmeti olarak sağlanmalıdır.

Ankara Büyükşehir Belediyesi ise sosyal hizmet sağladığını iddia etmesine rağmen, vatandaşları ücretli bilet uygulamalarıyla maddi külfete sokuyor. Yetmiyor, şoförler eliyle öğrencilere indirimli kartlarını birden fazla kez kullanarak haksız kazanç elde ediyor.

MECNUN'UN * SEÇİM VAADLERİ!

- Kışın kömür ile pijama dağıtacağım.
- Karadeniz'e dökülen Sakarya, Yeşilirmak, Kızılırmak, Güneydoğu'ya; Seyhan, Ceyhan ve Asi nehirleri Ankara'ya akacak...
- Peri bacalarını İstanbul'a, Obruk Platosunu İzmir'e taşıyacağım.
- “Rantsal dönüşümü” tamamlayacağım
- Tuz Gölü'nde “tuz” bırakmayacağım
- 30 yaşından gün alanlar sınavsız devlet memuru olacak. İsteddiği kamu kurumuna atanacak.
- Üniversite'lerde bölümler arası geçişler serbest olacak. 2 yılını dış hekimliğinde okuyan öğrenci makine mühendisi olarak mezun olabilecek.
- Ankara ile İstanbul arasında ulaşım teleferik ile sağlanacak, ayağınız yerden kesilecek...
- İstanbul'da 2023'e kadar 2023 adet boğaz köprüsü yapacağım.
- Taşeronlaşmayı yaygınlaştıracacağım, işçilerin canını okuyacağım.
- Hastanelerde isteyene istediği ilaç yazılacak, hasta kendi, teşhisini kendi koyacak...
- Her ailede bir işsiz mutlaka olacak.
- Tam demokrasi için nesli tükenmekte olan 'caretta'lara oy kullanma hakkı vereceğiz,
- Sistemin istikrari için, hayallerinizi gerçekleştirmek için oylarınızı bana verin.
- Kişi başına bir Hidroelektrik barajı düşecek, herkesin bir barajı olacak, herkes kendi barajında çimecek...

()Mecnun bizim kentte yaşayan bir vatandaş, asıl adı bilinmiyor. Tek bildiğimiz belediye nin ve hükümet in uygulamalarından mecnun'a döndüğü. Doktor ne yazarsa basın dedi. Bizde yayınlıyoruz.*

SAKIN BİRARAYA GELMEYİN PAYLAŞMAYIN EĞLENMEYİN “KÜLTÜRSÜZLEŞİN”

Kentleri şekillendirenler aslında kentin içerisindeki yaşamı da belirliyorlar. Yaşamımıza kent üzerinden müdahale eden bakış açıları ile yönetiliyor. Kültürsüzleştiriliyor. Mega projeler açıklanıyor, Kültür için yatırım yok...Türkiye'de sadece 7 Opera Binası var...Sinema, Tiyatro Opera izleyenlerin sayısı azalıyor.

Metro'da sabah ve akşam saatlerinde gördüğümüz kalabalık bir sinema seyretmeye gitmiyordur, yada bir tiyatro.... Opera seyretmeye hiç gitmiyordur, oda ne ki diyenlerimiz bile olacak, opera'nın neredeyse esamesi bile okunmuyor. Açık hava sinemaları, yüzlerce kişinin bir arada film izlemesine olanak sağlayan sinema yapıları, iş yapamamaktan kapılarını kapatıyor ya da oda tipi sinemalara dönüşüyor.

Evlerimiz sadece yatakhane işlevi görüyor.. Çalışarak kazandığımız ile en temel ihtiyaçlarımızı gidermeye çalışıyoruz. Kent merkezlerinde açık alanlarda gördüğümüz insanlar bir yerden bir yere koşturuyor, yada öğlen arasında yemeğini yiyor, akşam evine gitmek için duraklarda bekliyor.

Çağ atladığı söylenen, Avrupa başkenti ödülü alan ve hayaldi gerçek oldu söylemlerinin arasında hiç kültürle ilgili bir şey göremiyoruz. İnsan yaşamını belirleyen onu çağdaştıran en önemli şeydir kültür. Haziran ayında genel seçimler yapılacak, yavaş yavaş bünyemize giren virüslerle, yaşamdan, paylaşmaktan, sokağa çıkacak mekanlar bulmaktan kopuyoruz yaşam tarzımıza ,kültürümüze müdahale ediliyor.

.İspanya'da gençler işsizliği protesto etmek için günlerdir,

Plaza De Sol meydanında çadırlar kuruyorlar, milyonlarca insan bir meydana toplanabiliyor ve derdini sorunlarını anlatacak bir mekan bir meydan bulabiliyor. Bizi bir araya getirmek istemeyenler, bırakalım büyük meydanlar inşa etmeye, var olan meydanları da kıyısında köşesinden didikleyerek, kuşa çeviriyorlar.

Sakin bir araya gelmeyin, paylaşmayın, eğlenmeyin Kültürsüzleşin... İş bulursanız çalışın, çalışın, sonra evinize gidin yatın diyorlar.

Seçime gidiliyor projeler açıklanıyor Kültür yapılarına yatırım yok, rant projelerine yatırım çok, meydan Kültürsüzlüğe kalmış...

“ANKARA’YA” BAŞBELEDİYEBAŞKANI” YOLDA

Kim ne veriyorsa ben 5 katını veriyorum... Herkese iki anahtar... Her mahallede bir milyoner... Seçimlerde bir döneme damga vuran bu vaatler artık demode oldu. Yeni moda oy deposu olan büyük şehirlere uygulanacak rant projeleri. Eee mevzu oy olunca atış serbest, masabaşı oturup proje oluşturmak serbest... İstanbul'un iki yakasına iki yeni şehir projesi de var, kenti kanalla ikiye bölme hayali de. İzmir'e yeni liman yolda... İstanbul'a yüzer viyadük yakışır. Yetmez... Adana, Mersin; Singapur gibi ticaret merkezi, İzmir ; Tayland gibi sağlık üssü olacak. Bu durumda İstanbul'a da Paris gibi bir Avrupa şehri olmak yakışır. Bütün projeler duyulunca , Ankaralıları seslerini yükseltti “devletlum bizde isterük” sesleri dağları aşıp padişaha ulaşmadı elbette. Evet yaa..Ankara'yı unuttuk öyleyse 4 Milyonluk Ankara'ya Cumhuriyetin Başkenti'ne öyle projeler üretelim ki , ne kültür kalsın, ne modern bir yaşam,nede başkent..

Tam kıskanırken diğer illerdeki projeleri imdadımıza baş projeci AKP yetiştirdi. “Çılgın belediye başkanı bize yetmez, biz de çılgın projeler isteriz” diye sokaklara çıkmaya hazırlanırken başkent projeleri açıklandı.

Yok yok Ankara projelerinde..İstanbul'a iki kent yaparız da size yapmaz mıyız. Ankara'ya da yeni bir şehir kurulacak.Ama yerini söylemezük, arsa fiyatları artmasın diye... Türkiye'yi baştan başa devletin bütçesiyle tokatlayan TOKİ Ankara'ya da 500 bin kişilik yeni bir kent yapacak. Bu yeni konutlar sayesinde Ankara'nın neredeyse yüzyıllık gecekondulu sorunu, inşaat sektöründeki kriz, işsizlik çözülecek derlense inanmayın...Arkasında kentin inşasında hangi firmalar yer alacak kimler, servetine servet katacak onuda düşünelim. İzmir'den neyimiz eksik. Orası sağlık üssü olacaksın Ankara neden olmasın. Bilkent ve Etlik'te çalışmalar tez başlıya... İstanbul'u finans merkezi yapmak için Ankara'daki bankaları İstanbul'a taşıyacaklarına bakmayın. Ankara'da serbest ticaret merkezi kurulacak, 2023'te 3 milyar dolarlık ihracaat yapacak.

Ankara çok iyi bir fuar merkezi olmaz mı? Olur elbette olur, zaten 9 yıldır bir siyasi fuar alanında yaşamıyor muyuz? Öyleyse Ticaret Fuarı olsun Akyurt ilçesinde, 1 milyon 800 bin metrekare alan üzerine bir fuar merkezi inşa edile... Gidiş zor olur demeyin. Buradan hem de havaalanından merkeze, Kızılay'a raylı sistem döşenecek.16 yıldır bitmeyen,yılan hikayesine dönen metro projesini falan aklınıza getirmeyin, nasıl olsa daha çok seçim geçer üstünden .

Metro demişken burada biraz duralım. Törenle hükümete devredilen metrolar iki yılda bitirilecekmiş, Eee oldu olacak Ankara Büyükşehir Belediyesini'de devredin... Hızlı tren hatları daha hızla ilerleyecek.

Daha bitmedi Ankara kültürün sanatın, edebiyatın, siyasetin başkenti ya. Sırada savunma sanayinin de başkentliği var. Yıllardır kendi değerlerini ,yapılarını, yaşamını savunan bir başkente de savunma sanayinin

başkanetliğide yakışır tabii.2016 yılında savunma sanayisinde 8 milyar dolar cironun 6 milyar doları Ankara'dan sağlanacak. TAI tesisleri içinde 100 milyon dolarlık bir yatırımla Uzay ve Uydular Merkezi, Gölbaşı yakınlarında, 100 milyon dolarlık bir yatırımla Radar ve Elektronik Harp Tasarım Merkezi kurulacak. Hangi savaşa hazırlanıyoruz acaba...

Futbolseverlere de müjde var. Arena'yı kimse kıskanmasın.

Ankara'ya da 40 bin kişilik stadyum yapılacak. Galatasaray Stadyumu gibi başınızda kakılmayacak...

Son olarak Diyarbakır'a yeni cezaevi vaat edilirken bizim payımıza da yeni bir Adliye binası düştü. Ankara'ya “yeni-modern bir adliye binası”yerine selçuklu esintili islami Adliye sarayı inşa edilecekmiş...Yargıyı yeniden düzenlerseniz, onada yakışır bir bina yaparsınız elbet...

Türkiye'nin geleceği çok parlak değil mi? İstikrar dedikleri herhalde bu olsa gerek. İstanbul'da ticaret yapacaksanız, para kazanacaksınız, Ankara'da hastaysanız iyileşecek, yargılanacaksınız, Diyarbakır'da da

“SANAL İSTANBUL”DAN KÜTAHYA’YA YOL VAR MI?

Memlekette her gün bir olay, her gün “bu kadar da olmaz” dedirten işler ortaya çıkıyor. Ülke gündemi o kadar çabuk değişiyor ki, Türkiye'de 10 günde yaşananlar, belki de Norveç' de 10 yılda yaşanmıyor.Seçim vaatlerinden “Sanalİstanbul” saçmalığını tartışmaya 10 gün önce başlamıştık, neyse ki unutulmaya başlandı bu yüzyılın“prosesi”. Ama, daha iki gün önce Kütahya'da gümüş işletmesinde siyanürlü atıklarının depolandığı havuzların çökmesi unutulmaması gereken ciddi bir vakadır.

Son yıllarda yaşanan önemli bir çevre felaketidir Kütahya'da olup bitenler... En azından, toprağı, suyu ve havası zehirlenen Kütahya Halkı bu felaketi ve aymazlık içindeki yöneticileri unutmayacaktır. Tehlikeli kimyasal atıkların depolandığı, aslında yığıldığı demek daha doğru olacaktır, atık havuzlarının çökmesi en geri teknoloji ile madencilik işletmesi yapan ülkelerde yaşanmaktadır. Bu durumda, Kütahya'da yaşanan çevre felaketinden çıkarılacak sonuç, yani kıssadan hisse, risk yönetimi diye bir kavramı bilim,teknoloji ve çevre politikalarında bilmeyen ve uygulamayan bir ülke nasıl olur da “nükleer santral” işine soyunur?, olsa gerektir.

Atık barajları patlayan, çatlayan bir memlekette, nükleer santraller hayda hayda çatlar patlar...

Bizler çocukken, yani 1960 ve 1970'li yıllarda, çok eskilerde değil anlayacağınız! , Büyüklerimiz, haksız kazanç sağlayan veya her şeyi paraya tahvil etmeye yönelik insanlara, “...bunlar adama suyu bile para ile satarlar!” derlerdi. O yıllar, metalaşmanın ayyuka çıkmadığı ve her şeyin, her değerın ticarileşmediği güzel günlerdi.

Evet, aradan yıllar geçti, “ve kirlendi dünya...”, insanlar da çokça kirlendi! su ticari bir meta haline geldi.Suyu plastik şişelerden içer olduk. Bir dolu insan ve şirket peydahlandı, suyu bize satan ve bu işten büyük paralar kazanan... Kentlerdeki çeşmeler kurutuldu, şebeke suyu içilemez hale geldi, şimdi bir de her akarsuya baraj ve hidroelektrik santrali (HES) yapma yarışı başladı. Artık, nehirlerimiz, göllerimiz, derelerimiz firmaların malı haline geldi, onların karlarına kar katacakları yeni sermaye alanları oldu.

Gerçekten “Nerden çıktı HES'ler ?”

Memleketin dört bir yanında, binlerce irili ufaklı santral projesi ile yapılmak istenen basitçe bir elektrik üretimi faaliyeti olmasa gerekir. Bu projeler ile müteahhitler, yerli/yabancı firmalar büyük paralar kazanırken, doğal yaşamın, ekosistemin bir daha geri dönmeyecek şekilde tahribi ise bize reva görülmüştür.

Bu arada, acele kamulaştırma adı ile süren, derelerin yağmalanmasında hızla devreye alınan uygulamayı duydunuz mu ? Bakın bu konuda hukuk insanları ne diyor:

“Savaş halinde Bakanlar Kurulu'na tanınan istisnai bir uygulama olan “Acele Kamulaştırma” yöntemi bir süredir her türlü kirliliği yatırım için devreye sokuluyor. 2004 yılında bu yetki hiçbir yasal dayanağı olmadan Bakanlar Kurulu tarafından EPDK'ya (Enerji Piyasası Düzenleme Kurumu) , bir anlamda dolaylı olarak şirketlere devredildi. Yani savaş halinde tanınan el koyma yetkisi şu anda şirketler tarafından doğrudan kullanılıyor. Bu durum şu anlama gelmektedir: Ülkemiz toprakları, yer üstü ve yer altı zenginliklerimiz, doğal varlıklarımız sermayenin açık, denetimsiz, doğrudan işgali altındadır. Her an sahibi bulunduğunuz evinize ya da tarlanıza HES ya da altın şirketleri adına el konulduğuna dair bir karar size tebliğ edilebilir. Ya da haberiniz olmadan muhtara yapılan tebligatla köyünüz şirketlere satılmış olabilir. “

1939 yılında 2.Dünya Savaşı arifesinde savaş

hazırlığı içinde çıkartılan Milli Müdafaa Mükellefiyeti Kanunu'na göre acele kamulaştırmalar yapılmıştı o yıllarda. Ya da, tedbir olarak dönemim iktidarları böyle bir karar almış. Aradan geçmiş 70 küsur yıl, bir şeylerin değişmiş olması gerekmez mi? Bugün, 2011 yılında, bizim haberimiz olmadan savaşa mı girdi ülkemiz? Belki de doğal varlıklarımız ile sermaye arasında adı konulmamış bir savaş var...

“Eeee kanal nire, Kütahya nire”, sonra da nereden çıktı

3.kuşağın yönetiminde bir aile sineması

1960 yılında açılan sinema, 15 yıla yakın bir süre sadece Türkiye'de yaşayan ABD'li diplomat ve ABD vatandaşlarına gösterim yapmıştır. 1975'li yıllara gelindiğinde iç mimari yapısında yeniliğe giden sinema, bünyesine eklenen yeni salonlarla birlikte halka açık bir yapıya kavuşmuştur.

Sinemanın diğer bir özelliği ise şu an 3. kuşağın yönetiminde olan bir aile sineması olmasıdır. Küçük bir aile şirketi olmasının yanı sıra, bina mülkiyetinin de ailede olması sinemanın kültürel aktivitelerde daha rahat olmasını sağlamıştır. Bu çerçevede birçok festivalin ev sahipliğini yaparak, kıyıda köşede kalmış filmleri topluma ulaştırmıştır. Bu festivallerden en önemlisi ve halen yapılmakta olan Uluslararası Uçan Süpürge Kadın Filmleri Festivalidir. Ayrıca Ankara Film Festivali, gezici festival ve Liseler arası Kısa Film festivaline de ev sahipliği yapmaktadır.

Kızılırmak sineması denince akla gelen diğer bir özellik; Avrupa filmlerine vermiş olduğu önemdir. Sinemaların hemen hepsinin öncelikli tercihi olan ABD yapımı filmleri göstermek yerine, İspanyol, Fransız, İtalyan yapıtlarına yüzünü dönen Kızılırmak sineması, bu seçiminin faydalarını da fazlasıyla görmüştür. Bugün için Ankara'da Avrupa Sineması'nın tek adresidir.

Gişede, maddi sorunları nedeniyle yer bulamayan birçok filmi yine Kızılırmak'ta görmek mümkün. Bu özelliği ise ona Bağımsız sinemanın da Ankara'da ki tek adresi olma özelliği kazandırmıştır. "İki Dil Bir Bavul", "Sonbahar" ve Son olarak "Pres" filmleri bunlara verilecek en iyi örneklerdir.

Kocatepe caminin hemen yakınında, Olgunlar Caddesi ile sinemaya da ismini veren Kızılırmak Sokak'ın kesişim noktasında bulunan tarihi ve aynı zamanda modern olan Kızılırmak sineması 50 yıldır halka hizmet veriyor. Bu uzun soluklu serüvende onlara başarılar dilemek bize düşen. (Nefes Cafe Bar tarafından Kızılırmak Sineması ile yapılan röportajı ilginize sunuyoruz)

Nfs: Kızılırmak Sineması ne zaman açıldı? Kısaca tarihçe hakkında bilgi verebilir misiniz?

Kızılırmak: Kızılırmak sineması 1960 yılında açıldı. Bugünkü anlamıyla, ticari sinema olarak faaliyetine 1971'de başladı.

Nfs: Kuruluş amacınız neydi? Bugün gelinen noktada bu amacı gerçekleştirebildiğinizi düşünüyor musunuz?

Kızılırmak: İlk başta amacımız salt ticariydi ancak, herhangi bir zincire veya gruba bağlı olmamayı düşünüyorduk. Bunu da şimdiye kadar başardığımızı düşünüyoruz.

Bir Varmış, Bir Yokmuş SOBE RÖPORTAJ

“KIZILIRMAK SINEMASI”

3.kuşağın yönetiminde bir aile sineması

Nfs: Bağımsız sinema hakkında ne düşünüyorsunuz? Bugün için Ankara'da bağımsız sinemanın tek adresi sizsiniz. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?

Kızılırmak: Bağımsız sinemayı, biraz da, popüler kültürde kendine yer bulamayan eserlere gişede verilen bir olanak olarak tanımlayabiliriz.

Nfs: Avrupa filmlerine özel bir yer veriyorsunuz? Bunun sebebi nedir?

Kızılırmak: Aslında kendiliğinden gelişti, başlangıçta amacımız bu değildi ancak bu alanın boş olduğunu gördük. Herkes gibi ABD'li şirketlerce yapılan Hollywood filmlerini göstermektense Avrupalı filmleri göstermeyi tercih ettik.

Nfs: Haftanın belli günleri "Halk Günü" olarak geçiyor, aldığınız tepkiler nasıl?

Kızılırmak: Tepkiler olumlu. Derdimiz de toplumun her kesiminden insanların sinema izleyebilmesine olanak sağlamak.

Nfs: Birçok sinemanın sırtını dönmüş olduğu, maddi getirisi olmayan festivallere ev sahipliği yapmaktasınız. Nedenini sorabilir miyiz?

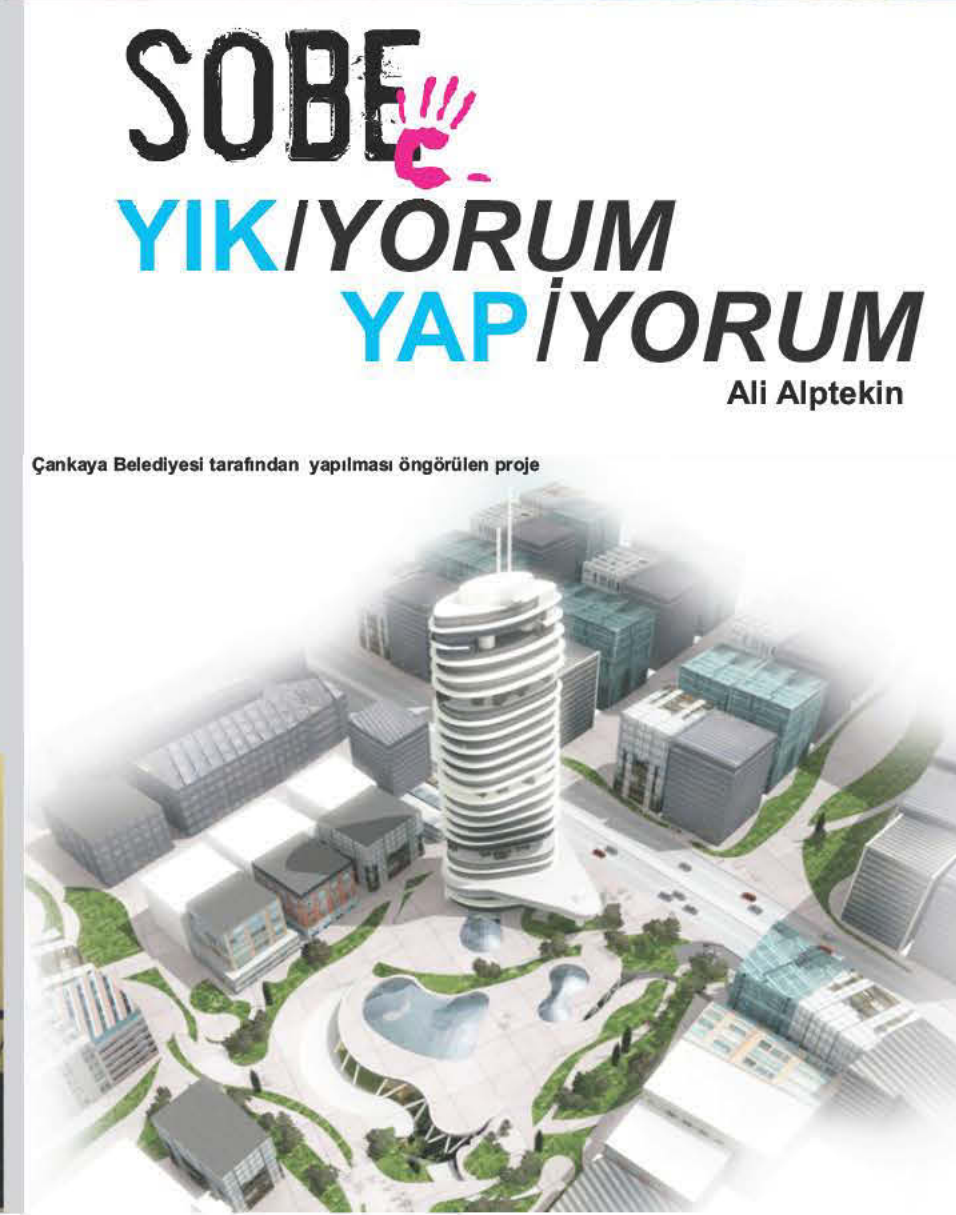
Kızılırmak: Sinema bir emek işidir. İçinde emek ve alın teri gördüğümüz her kaliteli işe kapılarımız açıktır.

Nfs: Aklınızda kalan festivallerden birkaç örnek verir misiniz?

Kızılırmak: Uluslararası Uçan Süpürge Kadın Filmleri Festivali, Liseler arası Kısa Film Festivali, Avrupa Filmleri Festivali.

Nfs: Bu zaman dilimine kadar bağımsız sinema alanında sizi en çok etkileyen film hangisiydi?

Kızılırmak: Paramparça.

SSK Binasının Yıkılarak“emek meydanı” olması buruk bir tebessüm yaratabiliyor mu dudaklarımızda, ondan da emin değiliz...”

SSK İşhanı'nın etrafı çevrilmiş durumda, artık kentlilerin binaya fiziksel olarak girmeleri pek mümkün değil. Genellikle bir sonraki aşamada bu durumdaki yapıları kaybediyoruz. Ancak SSK İşhanı kentle görsel iletişimini henüz yitirmeden, görsel olarak kentin merkezinde, bizlere bir şeyler anlatmaya çalışıyor.

Mimar Orhan Dinç'in 1973 yılında tasarladığı, Sosyal Sigortalar Kurumu tarafından açılan yarışma sonucunda inşa edilen yapı, kent merkezinde ender olarak bulunan, üzerine düşünülmüş, tasarlanmış ve başarılı bulunarak birinci olarak seçilmiş bir mimari ürün. Yapı, çarşı ve işhanı işlevlerini yerine getirerek SSK'ya ek gelir getirmesi amacıyla üretilmiş. Bu projenin yarışma jürisi tarafından birinci seçilmesindeki başlıca etmenler yapının çevresindeki yoğun araç trafiğinden dolayı yayalar için "içe dönük" tutumu, etraftaki yapılaşmayla uyumlu bir yükseklikte olması ve bunun yanında, iç mekândaki farklı kademelenme ve çıkmalarla zengin bir üç boyut etkisi bırakması.

Ancak bu özelliklerine rağmen dışarıdan bakan "sıradan" bir göz bu özellikleri algılamakta güçlük çekebiliyor. Bunun bir nedeni mimarlığın; içinde yaşadığımız, kullandığımız, yaşamlarımızı ve diğer insanlarla kurduğumuz iletişim ve etkileşimi belirleyen ya da ona olanak sunun bir sosyal araç ve ortam olarak değil, sadece bir "görüntü" olarak düşünülmesidir. Bu açıdan bakınca, süslemeleri, renkli boyaları olmayan, brüt betondan oluşan yapı, cephesindeki standart pencere açıklıklarıyla bize kendi hikâyesini anlatmak istiyor.

Hikâyenin sonundan başlarsak, yapının etrafını çeviren, Çankaya Belediyesi, yapıyı yıkıp yerine daha az bir alan kaplayan, ancak çok daha yüksek başka bir yapı –belediye hizmet binası- yapmak ve o yapının önünü de "emek meydanı" adıyla düzenlemek istiyor. Belediye yapıyı 29 Aralık 2010 tarihi itibarıyla satın alarak kendi mülkiyetine geçirmiş bulunuyor.

Oysa ki, SSK İşhanı mekânsal zenginliği ama hor kullanılmışlığıyla, genç yaşta yorulmuş bir yapı olarak Ankaralılara başka şeyler söylemek istiyor. Sanki yapı "yitip giden bir başkentin kaybolan kent kültürünün merkezinde beni siz bıraktınız, ama ben yine de Ankara'nın soğuşuna bahar getiren TEKEL işçilerine bağırımı açtım, başka bir kentlilik ve dayanışma nasıl olur size gösterdim" diyor.

Yapının sesine kulak verip, bakımsızlığını gidererek, farklı ve yeni işlevler vererek onu dönüştürmek, kent ve kentli hayatına yeniden katmak yerine onu yıkmak, yok etmek, hafızalardan silmek daha kolay geliyor, kentimizi yönetenlere. Geriye kalanın adının "emek meydanı" olması buruk bir tebessüm yaratabiliyor mu dudaklarımızda, ondan da emin değiliz...

Baz istasyonları giderek yaşam alanımızın bir parçası olmaya devam ediyor. Evlerin çatısında okulların çatısında, hastanelerin çatısında... Çatılarımızdaki düşman artık yaşantımızın her yerinde. Yolda giderken gördüğümüz tombul elektrik direkleri hepsi birer baz istasyonu...

Baz istasyonu'nun insan sağlığına zarar verdiği, mahkeme kararlarında geçerken her yanımızı saran baz istasyonlarını koyanları hangi bazda ele alıp değerlendirebiliriz? Hastaların iyileşmek için gittikleri hastane bazında mı?, yoksa çocuklarımızın eğitimine ev sahipliği yapan eğitim yapıları bazında mı?

Hangi baz da alırsak alalım bunun sağlıklı bir açıklaması yok. Burada hükümet yetkilileri ve ilgililer ise hiç ortada yok. Ankara'daki Onkoloji Hastanesi'nin çatısındaki baz istasyonu tartışmaları İl Sağlık Müdürü Mustafa Aksoy'un yaptığı açıklaması ile şiddetlenmişti. Aksoy yaptığı açıklamada enfeksiyon riski ile yakınları bir araya gelemeyen hastaların, moral ve motivasyonunu üst düzeyde tutmak amacıyla, düşük frekanslı yeni devreye alınan kapalı ortam çalışmasına Onkoloji Hastane'sinin çatısında yer verdiklerini söyledi. **Anlaşılan kanser tedavisi gören hastalarından umudu kesmiş , bir İl Sağlık Müdürü hala görevde...**

Baz istasyonlarının radyasyon yayarak, insanlarda canlı hücrelerin kimyasında bozulmaya yol açtığı ve kanser etkisi taşıdığı biliniyor.

Öyleyse kanser hastalarının tedavi gördüğü Onkoloji Hastanesi'nin hem çatısında hem kapısında baz istasyonu

ONKOLOJİ HASTANESİN'DE BAZ İSTASYONU KISSADAN HİSSE: ÇİVİ ÇİVİYİ SÖKER

Avrupa yerleşimlerinde yaşayan kent şakinleri;

Beden ve ruh sağlığının korunmasına yardımcı çevrenin ve koşulların sağlanması; hakkına sahiptir.

"Avrupa Kentli Hakları Deklarasyonu Madde 6."

SOBE; TMMOB Mimarlar Odası Ankara Şubesi Bülteni'nin ekidir. Ücretsizdir. Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Fatih Söyler
Sobe Yayın Kurulu: Ali Hakkı, Tezcan Karakuş Candan, Ali Haydar Alptekin, Ethem Torunoğlu, Sıla Karataş, Ece Yoltay, Nergiz Demirkaya,
Y. Yeşim Uysal, Hazeli Akgöl, Nilay Oğultürk **Yayına Hazırlayan:** Zeynep Yıldız
İletişim Adresi: Konur Sok. 4/3 Kızılay-Ankara **Tel:** 0312 417 16 65 **e-posta:** sobe@mimarlarodasiankara.org
Baskı: MATTEK Matbaası, Ankara